

להיות עפר ומים כמו סוטה, למי שהסטין דרפו לאביו.

כתוב והוא קללני קללה נמרצת. וכתוב ואשבע לו בה' לאמר אם אמיתך בחרב. וכי שמעי היה טפש? שאלו כף השביע אותו, שלא לאמר בחרב לא, אבל בחנית או בחץ בן.

אלא שני דברים יש כאן. אחד אמר התינוק, בנו של הדג הגדול, אותו שקשקשיו עולים לרום העננים. שבועתו של דוד המלך, כשהיה רוצה להשבע, היה מוציא את חרבו ששם היה חקוק שם חקוק ושם נשבע. וכך עשה לשמעי, שכתוב ואשבע לו בה' לאמר אם אמיתך בחרב. במה היתה השבועה הזו? בחרב. (בחרב זה שהשם הקדוש רקק בה שבועה) בחרב נשבע. ודבר אחר דן שלמה. אמר, בקללה בא אל אבי, בדברים - הרי דברים אליו. ובשם המפרש הרג אותו ולא בחרב. ולכן שלמה עשה כן.

עכשו יש להתבונן, שפיון שדוד השביע אותו, למה הרג אותו, שנראה ששבועה זו היתה בעלילה, שהרי הלב והפה לא היו כאחד? אלא ודאי דוד לא הרג אותו, והרי ידוע, כל איברי הגוף מקבלים הכל, והלב לא מקבל אפלו כחוט של נימה של שערה. דוד המלך היה הלב, וקבל מה שלא ראוי לו לקבל, ומשום כן, וידעת את אשר תעשה לו כתוב. ועוד, שהרי האילן גורם להיות נוטר ונוקם כנחש.

כתוב (תהלים נא) כי לא תחפוץ זבח ואתנה עולה לא תרצה. זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה. כי לא תחפוץ זבח, וכי לא רוצה הקדוש ברוך הוא שיקריבו לפניו קרבן, והרי הוא תקן לרשעים קרבן

והוא איהו אתקין לגבי

כסוטה, למאן דאסטין ארחא לגבי אבוי. בתיב (מלכים א ב) והוא קללני קללה נמרצת.

וכתיב ואשבע לו ביי' לאמר אם אמיתך בחרב. מאי בחרב. וכי שמעי טפשא הוה, דאילו הכי אומי ליה, דלא יימא בחרב לא. אבל בחנית או בגירא אין.

אלא תרין מלין הכא. חד אמר ינוקא, בריה דנונא רבא ההוא (דף ק"ח ע"א) דקשקשוי סלקין לרום עננין. אומאה דדוד מלפא, פד הוה בעי לאומאה, אפיק חרבא דיליה, דתמן הוה חקיק שמא גליפון, ותמן אומי. וכך עביד לשמעיי, דכתיב ואשבע לו ביי' לאמר אם אמיתך בחרב. במאי הוה אומאה דא. בחרב.

(כ"א בהאי חרב דשמא קד"שא חקוק ביה אומי) בחרב אומי. ומלה אחרא, דן שלמה, אמר, בקללה אתא לגבי אבא, במלין, הא מלין לגביה, ובשם המפורש קטליה, ולא בחרב. ובגין דא עבד שלמה הכי.

השתא אית לאסתפללא, דכיון דאומי ליה דוד, אמאי קטליה, דאתחזי דהא אומאה דא בעלילה הוה, דהא לבא ופומא לא הוו בחדא. אלא ודאי דוד לא קטליה, והא ידיעא, כל שייפין דגופא מקבלין פלא, ולבא לא מקבלא אפילו כחוטא דנימא דשערא. דוד מלפא לבא הוה, וקביל מה דלא אתחזי ליה לקבלא, ובגין כן, (מלכים א ב) וידעת את אשר תעשה לו כתיב. ותו, דהא אילנא גרים למיהוי נטיר ונוקם כחויא.

בתיב (תהלים נא) כי לא תחפוץ זבח ואתנה עולה לא תרצה. זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה. כי לא תחפוץ זבח, וכי לא בעי קדשא בריך הוא דיקרבון קמיה קרבנא,